

בזחינת זמן, ולכן נסמכה תמיד פרשת המשכן לשנת.

וביתר ביאור, כי בתשובת הרשב"א מצוהר ששנת הוא הנשמה והנפש של זמן, שמפרש הקרא וינפש, ששנת הוא הנפש של הששת ימי המעשה, כי כל דבר בהצריחה יש לו גוף ונפש, וזמן שהוא ג"כ צריחה, יש לו גוף ונפש, והנפש של הזמן הוא שנת. והנפש והנשמה והנשמה של "מקום" הוא מקום המקדש, האצן שחיה שמשם הושחת כל העולם, כי מקום המקדש הוא השורש והחיות של כל הצריחה, והוא הנפש הרוחני לכל הצריחה של זחינת מקום, ולכן מלינו ציעק"א כאשר הי' במקום המקדש איתא בחז"ל שקיפל הקצ"ה כל ארץ ישראל תחתיו, שמכיון שזכו הנפש והחיות של מקום, ושורש של כל המקום, אז כשעומדים אלל השורש יכולים לקפול כל א"י תחתיו, והמקדש הי' צנוי במקום המיוחד להשראת השכינה, שהי' צנוי אלל המקום שהוא הנפש של כל העולם, כאשר כתוב אל המקום אשר הבינותי, אך במשכן אשר לא הי' במקום מיוחד, והי' "ע"פ הי' יחנו וע"פ הי' יסעו", אז בהשראת השכינה מלמעלה הורידה הקדושה להמקום, והמשיך הקדושה ממקום המקדש לאותו המקום אשר שם נצבה המשכן, והמשכן הי' הנפש והנשמה של מקום, וזכו סמיכות הפרשיות של שנת למשכן, ששנת הוא הנפש של הששת ימי המעשה בזמן, והמשכן הי' הנפש והנשמה של המקום.

ג

חודש אדר יש בו סגולה מיוחדת לצנין בית המקדש, כאשר איתא בספרים שכמו משנכנס אב ממטטין בשמחה, מטעם שהי' אז חורבן בית

המקדש, כן בחודש אדר, הרצוי שמחה בחודש הזה הוא כי אז הוא זמן לצנין בית המקדש, וכאשר רמז החידושי הרי"מ ז"ל כי השם אדר הוא מלשון חז"ל עשה לי קיתון אחד ואדור בתוככם, מלשון דירה, שהזמן מסוגל לעשות להשכינה דירה בתחתונים, הזמן לצנין המקדש והמשכן, ואמרו חז"ל כי מיום שחרב בית המקדש אין לו להקצ"ה אלל ד' אמות של הלכה בלבד, ופירושו הוא, כאשר הארת וקדושת המשכן נגזרה בתורה, אז רק ע"י לימוד התורה יכולין לבוא לידי גלוי הארת המשכן, ורק על ידה אנו עושים להקצ"ה דירה בתחתונים.

ועיקר הגניזה היחה בתורה שצטל פה, שנקרא הבית גזיו של ישראל, וכלשון חז"ל שחושבצ"פ נקרא מסחורן של ישראל, ועיקר הגניזה היחה בחושבצ"פ, אשר קדושתה גנוזה בנפשותיהן של ישראל, וע"י הלימוד בחושבצ"פ נתגלה האור הגנוזה בתוך כל נפש ישראל, ונעשה הוא צטלמו המעון לשכינה, וכמאמר הפייטן בתוך לבי משכן אבנה, שיהי' הלצ ישראל המעון לשכינה, כי שם גנוזה בתוך נפשותיהן של ישראל הארת וקדושת המשכן, וע"י לימוד התורה בא לידי גלוי.

וכמו שצנין המשכן הי' לריך הנדיבות הלצ של כלל ישראל, וזה הי' יסוד המשכן, כמו שבי' תוכו ריוף אהבה, ועל ידה היחה השראת השכינה בתחתונים, ע"י המסי"צ שבא מתוך גודל האהבה הצוערת בלב ישראל, כן הלימוד התורה שעל ידה תהי' התגלות השכינה של המשכן לריך להיות צחותו מדה של אהבה, ומסי"צ הנוצט מתוך אותו אהבה. וכן מלינו בחז"ל שדרשו הקרא מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה על הנדיבות הלצ שהיחה צעת צנין המשכן וגם על

הפרשה אשר שם גנוז האור של המשכן נתעורר האדם להאבה הגדולה אשר עמון וגנוז בלבו, וצפרע בחודש אדר אשר אז קבלו את התורה מאהבה, אז הוא הזמן אשר האדם יכול למסור נפשו על תורה מתוך אהבה, ועל ידה לתת שקליו לצנין המשכן, לגלות הארת וקדושת המשכן הגנוזה בהתורה.

לימוד התורה, כי רק ע"י מדה אהבה כזו יכולים לצנות מעון לשכינה בתחתונים.

ובעת אשר קורין פרשת שקלים נתעורר צני ישראל אותו מדה האהבה שהי' אז, וכמו שאיתא במד"ת שמשך רבינו זוקף את ראשן בכל שנה ושנה כשקורין פרשה זו, וע"י קריחת

המקדש, זהו המכון של הקולטוס הדתי, העתיק אשר יהיה חדש
לעד, אשר הכה תרם את האליליות עם תועבותיה ונתן לאנושיות
בסיס טהור ונשגב לחייה הרוחניים, אשר ממנו יצאה אורה וחקשה
ההולכות ומתפתחות בתולדה האנושית, ומתשלות במהלכן כפי
רחוקן ממקור מוצאן, והן אמנם עתידות להתגבר לפי חזרתן אל
מקור מבוטן. האנושיות הבריאה, כשהיא מפרת את הוד האלהות,
תשאיר נכחו כגמול עלי אמו, תשפח מפני גבהו, אורו ועזו, את כל
התחכמיותיה, ותדע שיקר לה רגשה הטבעי המחכימה יותר מכל
חכמה, כשהוא בנוי על יסוד האיתן של טבעה הפסיכי, ומעטר
בעטרת ההפירה, המתעלה עדי עד ולעד תשאיר עלומה, ומשקקת
אליה את כל נשמה, ולנצח תשלח כנייה להעלות את כל אל מרום
עזה. את היפי והתפארת האלהי תכניס אל נשמתה, הגעגועים של
יחש ושל קירוב מעשי ותגברו, וכל פנות הדעת והמוסר ישפיעו על
רגש נערץ זה את אוריהם. במקום אחד במלא התבל כדאי לה
לאנושיות לראות את עצמה בתמת ילדותה, בחסן גבורת הנער ובזיו
עדן של עלית הנשמה הכללית, החתומה בחותם עם פלאות זה
העתיק, ישראל השב. אין קץ לענג השירה אשר תתחולל בכל העולם
הנעור לרגלי המחזה הנשגב הזה, של התחדשות העתיקות המקורית
של מקור השירה האלהית אשר בישראל במרום עזו. רק סכל ואין
לבו, אשר לא יוכל קולו להיות נשמע בעת תחית האורה, יוכל לחפץ
לתן כחל ושך של התרבות החדשה הלקויה בחסר וניתר, באיבה
ותחרות ובכל חלי וקצר, על גלי ים החיים הבריאים ועתיקים הללו,
המתנשאים בגאונם למרומי שמים. הכל ישמח דוקא במחזה הנאור
הטבעי כמו שהוא עם כל תמימות עתיקותו, שהוא מנהיר דוקא אז
את כל שלל צבעי אורותיו ומפזרם בישראל ועל אדם רב.